

Силомъ дали
жаркото сърце на Катя
на кулака зълъ Егоръ.

Рони вѣтърътъ,
листата рони,
Катерина ронѣше слова.
Нѣкъжде
срѣдъ липовитѣ клони
бухалъ плачеше едва.

Слуша момъкътъ,
замисленъ слуша, —
тежко е живѣла Катерина.
Падаха въ градинитѣ
узрѣли круши
падаха
по крехката малина.

Задъ селото
дрематъ планинитѣ.
Дреме тамъ високата гора.
Месецътъ —
жълтъ лебедъ срѣдъ водитѣ
на задоблачнитѣ езера.

Задъ плетищата
край мелницата сива
се люлѣй ръжътъ въ полето синьо,
а отъ гробищата бурениви
лещата
дъхти на медовина.

На Катюша и на Колька
пжтя на запрѣчи